

Leni Saris

Eendagsbloemen

De
DAELHEYM
Saga

Leni Saris

Eendagsbloemen

Oorspronkelijke druk 1957
Eerste druk in deze uitgave 1997

NUGI 342
ISBN 90.205.2431.3

Copyright © 1997 by 'Westfriesland', Hoorn/Kampen
Omslagillustratie: Herson

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever

HOOFDSTUK 1

De geschiedenis van 'De Grote Erfenis' zoals de meisjes Daelheym het later noemden, begon op een stormachtige herfstmiddag. De wind rukte aan de bomen en slaagde er zelfs in hier en daar een dakpan te ontwrichten. Kyra Daelheym sloeg de deur van het makelaarskantoor, waar ze van 's morgens negen tot 's middags vijf uur op haar schrijfmachine zat te rammelen, met een flinke bons in het slot. Het lokte haar niet om zich in een overvolle tram te wringen en het leek haar heerlijk om tegen de storm op te tornen. Natuurlijk begreep ze best dat al die mensen verlangden naar de veilige beschutting van een warm, gezellig huis, maar op de kamer in het pension van juffrouw Geelman zou ze waarschijnlijk zelf eerst het kacheltje moeten aanmaken, wilde het er een beetje behaaglijk worden.

„Tenzij Lon al thuis is,“ mompelde ze, de capuchon van haar regenjas over haar donker krulhaar trekkend.

Ze wist evenwel dat Lon beslist niet als nummer één de kamer zou binnenstappen, waar ze sinds anderhalf jaar samen met haar zusje woonde. Ze zorgde er wel voor dat zij het beste deel koos, maar als Kyra het al wist, ze zou het nooit toegeven, omdat ze eenvoudigweg geen kwaad wilde zien in het twee jaar jongere, mooie en vrolijke zusje. Dat ze daardoor hard op weg was van Lonnie een onmogelijk egoïstisch schepseltje te maken, drong eenvoudig niet tot haar door. Kyra, als oudste, had het gevoel dat ze zo goed mogelijk voor Lon moest zorgen en, hoe loffelijk die pogingen ook waren, bij gebrek aan pedagogische talenten slaagde ze er alleen maar in Lon gruwelijk te verwennen. Tenslotte was ze zelf pas negentien jaar geworden. Anderhalf jaar geleden, toen de vijf kinderen Daelheym ook hun vader verloren, had Kyra de familie gesmeekt om hen bij elkaar te laten, wat evenwel onmogelijk was gebleken. Vooral de scheiding van Merel die toen pas zeseneenhalf jaar was, had haar sterk aangegrepen. Bij Merels geboorte was de moeder gestorven en vooral Kyra, de oudste, had zich vanaf het begin over het kleine ding ontfermd. Verder waren er nog Tina, een lief, gemakkelijk te leiden kind van dertien jaar en Thierry, de enige jongen van vijftien jaar.

De kinderen waren bij diverse familieleden ondergebracht en, zoals Lon ontevreden zei: „Kyra is altijd op sjouw naar een van die bengels. Ze heeft nooit ergens anders tijd voor.“

Kyra nam met moeite de hoek van de smalle, nette straat. Ze bepeinsde juist de mogelijke stand van Lons financiën en ze hoopte er het beste van, omdat ze maar al te goed wist hoe griezelijk kaal het er

in haar eigen portemonnee uitzag en tenslotte duurde het nog zes dagen voor ze zich weer een paar dagen rijk kon voelen. Ze stond juist aan de onwillige voordeur te morrelen, toen Lon kwam aandraven met de wind in de rug.

„Jammer dat je zo laat bent!” merkte ze op. „Ik dacht dat je de kachel aan zou hebben.”

Kyra was moe en koud en even zweefde er een scherp antwoord op haar lippen, dan haalde ze de schouders op.

„Ik moest lopen, de tram was vol,” zei ze kort. „Jij had toch ook de kachel wel eens kunnen aanmaken. Wie het eerst thuis is...”

„Tja, liefje, maar dat ben ik nooit!” Met een ondeugende twinkeling in haar ogen liet ze Kyra het eerst naar binnen gaan. „Zie je wel dat je er weer het eerst bent? Nou, kijk maar niet zo zuur. Je weet nou eenmaal dat ik dat ellendige ding niet aankrijg. Ik rook je gewoonweg uit.”

„Nou, goed dan... maar je moet toch heus helpen.” Kyra gooide de griezelande Lon haar natte jas toe. „Alsjeblieft, hang die natte fladder even uit in onze 'keuken’.”

Ze hadden een kamer en een hokje, dat ze tot keuken hadden ingericht, maar waarin ze met z'n tweeën tegelijk niet konden staan.

Niet ten onrechte beklaagde Lonnie zich over het feit dat hun 'flat' het grootste gedeelte van hun gezamenlijke maandsalaris opslokte.

„Geelman is een vrouwelijke Shylock,” pruttelde Lon, terwijl Kyra met de kachel worstelde. „Ik zie weer niet veel bijzonders in onze provisiekast.”

„Doe de deur in het slot, anders hoort ze je,” raadde Kyra, ze veegde een haarlok uit haar ogen. „Je wéét dat ze luistert.”

„Brrr...” zei Lon, ze trapte de deur achter zich toe en ze vroeg met verheffing van stem: „Wat eten we vanavond?”

De kachel begon gezellig te snorren. Kyra zat nog op de grond, met de pook in haar handen en haar donkere ogen waren ernstig.

„Het spijt me, Lon, ik heb voor de resterende dagen nog zes pop, dus precies één gulden per dag. Daar kun je geen luxe diners voor opdienen. Heb... jij nog wat?”

„Tjéé,” fluisterde Lon, ze zakte op het divanbed neer. „Ik heb ook bijna niets meer en ik had nylons nodig, ik liep gewoonweg met de vellen. Dat mens hier beneden... we betalen veel, waanzinnig veel huur.”

„Ach, schei toch uit,” verzocht Kyra wenkbrauwfronsend. „Dat weten we al zo lang, maar waar vinden we ander onderdak? Goed, we kunnen een officiële klacht indienen en dan... nou, je kunt er van verzekerd zijn dat ze ons het leven daarna zo onaangenaam zal maken dat we nog liever in de open lucht gaan bivakkeren dan nog langer van

haar 'flat' gebruik te maken."

Lon wist wel dat haar zusje gelijk had, maar het luchtte haar beslist op als ze eens even kon mopperen.

„Dek je de tafel, Lon?" vroeg Kyra, terwijl ze naar de keuken liep.

Lon stond gehoorzaam op. Er waren ogenblikken dat ze Kyra's gelijkmoedige karakter en haar stijl bewonderde. Zelfs al hadden ze aan het eind van de maand bijna niets meer in huis, Kyra stond erop dat de tafel even keurig gedekt werd, alsof er een heerlijk diner werd opgediend. Kyra had trouwens aangeboren talenten voor huishoudelijke dingen en voor koken in het bijzonder. Ze kon volgens Lon, die het kon weten, zelfs toveren met één aardappel, een slablaadje en een bouillonblokje. Uit veel méér bestond het diner ook deze avond beslist niet.

Thee en suiker hadden ze nog volop, dus voelden ze zich rijk toen ze een halfuur later bij het snorrende kacheltje van hun thee genoten en van de reep chocolade, die Lon uit haar tas had opgediept.

„Overgehouden van een traktatie, lekker hè?" Lon leunde achterover en bekeek peinzend het kamertje dat er smaakvol en gezellig uitzag. Plotseling ging ze rechtop zitten. „Hé, wat ligt daar op de grond bij de boekenkast? Een brief... die heeft Geelman daar zeker op de boekenkast gelegd en hij is er afgewaaid. Ze kon wel eens wat netter met onze post omgaan. Wat is het, Kyra?"

Kyra draaide de brief om en om.

„Begrijp jij daar iets van? Een brief van een notaris uit Boshegge.

„Maak open, dan wéten we iets," adviseerde Lon. „Zeur nou niet zo, Kyra."

Kyra las het korte, zakelijke briefje.

„Weet jij wie Lydia van Dongen is... eh... was... want ze is dood."

Lon veerde overeind. „Weet je dat niet? Dat is immers die legendarische tante van moeder, of een oudtante, ik weet het niet precies, maar ze moet minstens negentig geworden zijn. Een zonderling vrouwtje, met een zwak voor mam, die haar nog wel eens ging bezoeken. We hadden immers dolgraag eens meegewild, maar dat is er nooit van gekomen. Ach... de ziel... ze moet wel erg alleen zijn geweest, dat kan niet anders als je zo oud bent, je overleeft al je tijdgenoten."

Kyra keek haar getroffen aan, omdat de luchthartige Lon die tragedie toch zuiver aanvoelde.

„Waarom schrijft die notaris ons? Hebben we geërfd?" vroeg Lon, haar ogen dansten van louter ondeugd. „Misschien erven we alleen haar kleren en daar kunnen wij toch niet in lopen."

„Doe niet zo zot,” zei Kyra misprijzend. „De oude dame zat er warmpjes bij, maar ik heb echt nooit aan haar gedacht als aan een soort ververwijderde suikertante. Ze had in ieder geval een heel groot huis en als we dat erven, dan kunnen we daar gaan wonen en de drie kinderen bij ons nemen, als...”

„Ja, als je gek genoeg bent.” Lon lachte een beetje medelijdend. „En als onze voogd en de toezienend voogd het goedvinden en als we geen kabaal krijgen met de diverse liefhebbende pleegouders. Je ziet dus wel, mijn lieve meid, dat je in je enthousiasme een paar kleinigheden over het hoofd hebt gezien... en dan nog... denk jij dat ik me, met alle toestemming ter wereld, wil gaan begraven in een gehucht dat niet op de landkaart te vinden is? Jij bent gewoonweg stapel! De kinderen thuishalen en dan maar lekker sloven voor het lieve drietal.”

„Lon, ik wil aannemen dat je het niet zo meent.” Kyra's stem klonk vriendelijk en een beetje hautain.

„Och, verhip jij,” beet Lon vinnig van zich af. „Jij bent familieziek. Je doet alsof die kinderen snakken naar een thuis en je weet drommels goed, dat het heel anders is.”

„Natuurlijk, ze worden best verzorgd.” Kyra vouwde opnieuw de brief open en keek er naar met nietsziende ogen. „Voor mij is het niet genoeg. Ze horen bij ons... bij mij. Mammie heeft mij gevraagd... toen... om op Mereltje te passen en dat geef ik voor geen twintig ooms en tantes op en ook niet voor jou. O, wees maar niet bang dat jij je hoeft op te offeren, hoor. Merel... huilt iedere keer, als ik wegga.”

„Merel is nog maar acht en jij komt te dikwijls; het schaap krijgt geen tijd om over haar heimwee heen te komen,” merkte Lon op, die zulke dingen niet kon aanvoelen. „Jij bent bang dat ze je anders vergeten zal, maar voor Merel zelf zou het beter zijn als ze dat deed. Jij vindt mij een egoïst. Nou, dat ben ik ook, maar jij bent het op een andere manier.”

„Jouw egoïsme is wel gemakkelijk.” Kyra haalde de schouders op. „Jij vergeet desnoods rustig de verjaardag van je zusjes en je broer. Dan ben ik liever egoïst op mijn manier.”

Lon strekte haar hand uit naar de brief, ze zei luchtig: „Ach, kind, zaag toch niet zo door. Kibbelen is zo vermoeiend. Zeg, zou oom Joost ook bericht hebben ontvangen?”

„Nee, de notaris weet toch immers niet wie onze voogden zijn,” zei Kyra, direct bereid om op een ander onderwerp over te gaan.

„O, zeg, dan moet hij natuurlijk mee,” genoot Lon. „Dan mag hij onze reis betalen en dan smeken we hem om het huis als weekendhuis of vakantieverblijf te houden. Enig hè?”

Kyra schoot hartelijk in de lach. Dat was weer echt Lon! Het was toch ook wel leuk om plannen te maken, al kwam er waarschijnlijk niets van terecht. Het gaf een beetje fleur aan het sleurleven, samen op hun 'flatje', zonder veel afwisseling. Als Lon een boze bui had, verzuchtte ze met pathos: „En dan te moeten denken dat je rijk bent en armoe moet lijden van een simpel salarisje.”

Die 'rijkdom' was een dichtertelijke vrijheid. Voor elk der kinderen was een bescheiden bedrag op de spaarbank belegd uit de nalatenschap van hun ouders, tot aan hun meerderjarigheid.

Lon vond dat meer dan verschrikkelijk. „Nou ja, of ik het nou op m'n achttiende jaar opmaak of op m'n eenentwintigste. Het is toch mijn eigen geld!”

De praktische Kyra vond dat ze maar moest beginnen met oom Joost te schrijven, die in Den Haag woonde.

„Zeg maar dat hij er rekening mee moet houden dat we alleen op zaterdagmiddag met hem mee kunnen naar die notaris,” doceerde Lon, die lui achterover lag in haar stoel en nadenkend naar haar zusje keek.

Kyra zag er eigenlijk lang niet onaardig uit, oordeelde ze. Donker haar met een losse golf en grappig terugkrullende punten, grote grijze ogen en een kleine rechte neus. Ze moest alleen eens wat joliger kijken en eens wat gezelligers aantrekken dan strenge mantelpakjes, witte bloesjes en ruiten kantoorjurken.

Kyra is een hark, maar een knappe hark, oordeelde de liefhebbende zuster. Ofschoon ik zelf natuurlijk veel mooier ben.

Kyra zette met een forse haal haar naam onder de brief en likte onhygiënisch de enveloppe dicht, ze keek naar Lon, die demonstratief haar ogen gesloten had.

„Je slaapt helemaal niet,” beschuldigde Kyra. „Brenge die brief even weg, lulak. Ik zal je vijftientig centen geven voor de postzegel.”

„Winkels zijn gesloten,” mopperde Lon landerig. „Ik droomde net zo zalig van een goudgele cocktailjurk en een bewonderende mensenmenigte in een grote balzaal...”

„Het zal voorlopig een droom blijven,” zei de laconieke Kyra. „Ja, ik weet al wat je wilt zeggen, dus zeur er alsjeblieft niet eindeloos over. Je hebt me nou al duizend keer verteld dat je op je eenentwintigste verjaardag 's morgens om negen uur aan het loket van de spaarbank hangt en dat je dan 's avonds geen cent meer bezit, maar wel een garderobe waar een filmster jaloers van zou worden. Voor mijn part! Als je nou voorlopig die brief maar gaat posten en je schijnt overigens niet te weten, dat er postzegelautomaten bestaan.”

Lon aarzelde tussen lachen en kwaad worden. Ze koos het eerste, griste de brief van tafel en liep zingend de deur uit. Kyra hoorde haar op de trap luidruchtig 'Arrivederci Roma' joelen, met voorbijzien aan het feit dat juffrouw Geelman dergelijke serenades niet op prijs stelde. Ze boog zich nieuwsgierig over de leuning. Beneden ging prompt de kamerdeur open.

„Kunt u nou niet eens wat rustiger doen?” vroeg juffrouw Geelman vinnig. „Mopsje begint ervan te keffen.”

„Tja, dat is natuurlijk erg,” leefde Lon mee, ze grijnsde onbeschaamd. „Heb ik de oude dame in haar slaap gestoord? O, gunst néé, ik bedoel u natuurlijk niet, maar Mopsje. U bent nog niet oud, als je zestig bent, kun je echt nog reuze fit zijn. U hebt onze oom Joost toch wel eens gesproken? Nou die is ook zestig, maar nog zo sportief en jeugdig!”

„Ik ben nog geen vijftig en Mopsje is geen oude juffrouw,” sprak de stem, hoger van toon en bevend van verontwaardiging. „Hou die rare praatjes maar bij je. Het moet nou helemaal maar eens uit zijn met dat lawaai en die brutaliteit.”

De deur knalde in het slot. Van bovenaf bereikte een benauwde proestlach Lons oren.

„Gunst, ze was boos!” fluisterde Lon. „En ik meende het toch zo goed!” „Voor blunderen heb je 2-0 behaald,” fluisterde Kyra terug. „Ga nou alsjeblieft, voor ze Mops op je kuiten afstuurt.”

Muisstil gleed Lon de rest van de trap af en omzichtig sloot ze de voordeur. Tien minuten later kwam ze terug, ze zwiepte de deur in het slot en holde luid galmend naar boven. Ze deed het beslist niet om te plagen, maar ze was eenvoudigweg de hele schermutseling vergeten en ze dacht er eerst weer aan toen ze Kyra's verwijtende ogen zag.

„Wil je dan absoluut op straat gezet worden?” sprak die droef.

Waarop Lon zich trots oprichtte, haar verwarde haren achterover wierp en luid riep: „In geval van nood hebben we immers ons kasteel in Boshegge nog! Deze zomer gaan we in ieder geval op ons familie-bezit doorbrengen.”

Toen vond Kyra, die wist dat juffrouw Geelman ieder gesprek trachtte af te luisteren, het genoeg. Ze trok Lon met een fikse ruk de kamer in en sloot de deur.

HOOFDSTUK 2

Lon keek peinzend naar het eentonige landschap, ze zei somber: „O, oom Joost, wat een ramp! Urenlang huisje-boompje-beestje en

nog zijn we er niet. Een mooi weekendverblijf. Tegen de tijd dat je er eindelijk bent, kun je weer op de trein stappen om op tijd weer in de stad te zijn."

Kyra lachte alleen maar.

De herfstachtige regenmiddag maakte Lon blijkbaar somber, maar oom Joost zei troostend: „Misschien erven jullie er een auto bij, maar dan mogen jullie hem toch niet besturen. Ik heb jullie leven te lief."

„U bent een schat," zei Lon. Ze waren allebei dol op de oudste broer van hun vader, die in uiterlijk en karakter zo veel op hem leek. „Weet u, oom Joost, je leest altijd dat er moeilijkheden zijn met voogden, maar dat is met u gelukkig niet zo. Oom Lex, nou ja, die is gelukkig maar 'toezien'."

„Oom Lex is een reuzenvent," verdedigde oom Joost de enige broer van de moeder van de meisjes. „Een beetje stug, maar hij is een goed, oprecht mens."

„Natuurlijk. Lon zwamt weer eens." Kyra stond op en begon zich in haar regenjas te hijsen. „Toch wel rustig om te gaan erven met oom Joost bij ons."

Vijf minuten later zagen ze de trein aan de horizon verdwijnen en stevende oom Joost op de stationschef af, die zijn komst belangstellend tegemoet zag.

„We moeten naar de notaris," deelde hij mee. „Waar kunnen we hem vinden?"

„Ik denk dat-ie thuis zit," grinnikte de chef, die gevoel voor humor bezat. „Lekker weertje om een erfenis te verdelen. U loopt maar recht-uit. Hij woont in de Hoofdstraat en aangezien we maar één notaris rijk zijn en het bord aan de gevel zo groot is als een uithangbord kan het niet missen."

„Is het hier altijd zo overweldigend druk?" Lon trok haar neus op.

„Lente, zomer, herfst en winter... altijd razend druk." De man lachte om haar ongelovige gezicht. „Dit weer trekt nou niet, maar anders... U zult vreemd kijken als u het 'Union'-hotel voorbij komt. Een reuze mooi gebouw, van alle luxe voorzien. De omgeving is hier ook geweldig mooi. Ja, die Van Donckeren wist best wat hij begon, toen hij het 'Union' kocht. Hij heeft nog vijf grote hotels in Nederland. Door 'Union' is dit dorp zo flink en welvarend geworden."

Ze luisterden met gepaste aandacht naar de prijzende woorden van een rasechte Boshegger, maar oom Joost maakte een eind aan het gesprek met de opmerking dat de notaris zo vriendelijk was om hen op zaterdagmiddag te willen ontvangen, zodat ze hem toch zeker niet konden laten wachten.

De notaris bleek een gemoedelijke man te zijn, die de inbreuk op zijn vrije tijd niet zwaar nam. Het gesprek bevestigde uitvoerig wat de brief had verteld, maar er waren wel nieuwe en verblijvende gezichtspunten. Ze erfden niet alleen het huis, de kostbare inboedel en de sieraden, maar bovendien een bedrag dat ruw geschat dertigduizend gulden bedroeg. Een paar oude bedienden kregen legaten en de huisknecht-tuinman-manus-van-alles had bovendien het recht om levenslang de beide kamers boven de stal vrij te blijven bewonen.

„Die erven we dus mee,“ merkte Lon vrijmoedig op.

„Is het huis verkoopbaar?“ informeerde oom Joost.

De notaris wreef eens nadenkend over zijn neus. „Ik zou op het ogenblik niemand weten die er belang bij heeft het huis te kopen, of het moet een of andere instelling zijn. Het is een kast van een huis. U moet dwars door het bos heen als u het wilt gaan bekijken en dat lijkt me nu nogal een koude, natte expeditie.“

„O, maar we willen zo dolgraag!“ Kyra's ogen smeekten zo welsprekend dat de vesting begon te wankelen.

De notaris begon te lachen, hij zei tegen oom Joost: „Prefereert u misschien intussen het haardvuur, een glas wijn en een goede sigaar, terwijl de onbedwingbare jeugd de bossen inrent?“

„Prima, notaris!“ Oom Joost loosde een diepe zucht van verlichting.

„Geeft u het stel de sleutels maar. Ik ben ervan overtuigd dat ik een gedetailleerd verslag van hen krijg.“

Een paar minuten later waren ze samen op weg. Verdwalen konden ze niet. Ze moesten de Hoofdstraat aflopen, de Dorpsstraat door en daarna het brede bospad volgen. Het zou wel een wandeling van een halfuur zijn als ze flink doorstapten. De meisjes vonden het een heerlijk avontuur, de regen deerde hen niet. Ze wilden juist de Dorpsstraat ingaan, toen een donkere auto de hoek omstootte recht door een plas, zo groot als een bescheiden vijver. Een modderfontein vloog naar alle kanten en de meisjes kregen de volle lading over zich heen.

In een vlaag zag Kyra het gezicht van de bestuurder.

„Onbeschaamde rekel!“ Ze zei het hard en boos.

Lon veegde haar gezicht schoon met haar zakdoek en trok Kyra haastig mee.

„Doe niet zo opzichtig, Kyra. Hij kon er niets aan doen.“

„Dat mag dan waar zijn, maar hij lachte... Lon, hij lachte ons uit en dat vind ik meer dan schandelijk.“

Kyra zag wit van woede.

„Nou ja, we zagen er natuurlijk idioot uit.“ Lon haalde de schouders op. „Kind, wees niet zo zwaartillend. Is je waardigheid weer beledigd?“

Kyra zweeg en Lon gluurde opzij en zuchtte. Als Kyra zo keek was ze tot in het puntje van haar grote teen beledigd. Het was voor die man te hopen dat hij nooit meer op de weg van Kyra gevoerd werd, want Kyra's waardigheid had een knak gekregen en er was niets wat ze slechter kon verdragen.

„Zouden we er bijna zijn?“ fluisterde Lon, nadat ze twintig minuten door het natte bos gelopen hadden. „Br... wat is het hier doods. Ik ga nou pas begrijpen hoe Hans en Grietje zich gevoeld moeten hebben.“ Kyra schoot in de lach en trok Lons arm door de hare. Ze waren nu trouwens hun doel genaderd. Het bos werd dunner en na een paar minuten doemde hun bezit aan de horizon op. Ze stonden als bij afspraak stil bij het monumentale tuinhek, dat toegang gaf tot een indrukwekkende oprijlaan.

„O...“ kreunde Lon. „We hebben waarachtig haast niets te veel gezegd, toen we grapjes maakten over ons 'kasteel'. Snap jij hoe het mogelijk is geweest dat één oud vrouwtje zo'n kast heeft bewoond en dat in deze tijd!“

„Te eenzaam, te ver van alles af,“ vermoedde Kyra, haar ogen waren groot en glanzend. „Wat een prachtig huis en die lappen tuin eromheen. Ik ben sprakeloos.“

„Ons bescheiden weekendhuisje,“ grinnikte Lon, ze duwde resoluut het tuinhek open en het piepte niet eens. „De tuin ziet er ook prima uit. Dat doet onze geërfde tuinman natuurlijk.“

Een stevige oude baas kwam om het huis heenlopen. Hij zag er sterk en betrouwbaar uit.

„Wat een leuk ringbaardje heeft-ie,“ fluisterde Lon. „Echt decoratief.“ Ze liepen elkaar tegemoet en halverwege de oprijlaan hadden ze elkaar bereikt.

„Ik ben Bas Lom,“ stelde de man zich kort, maar niet onvriendelijk voor. „Komt u het huis bekijken? De omgeving doet het niet met dit weer, maar in de zomer is het hier een paradijs, geloof dat maar.“

„Ik geloof het graag,“ zei Kyra blij. „En meneer Lom...“

„Zeg maar Bas, hoor,“ stelde hij voor. „Als u soms ook even in de stal wilt kijken. Het is de moeite waard, hoor.“

„Staat er iets in?“ vroeg Kyra verbaasd. „Had de oude dame een auto?“

„Nee, dat niet, maar er staat een rijtuig en ook een vervoermiddel dat hier zo'n veertig jaar geleden nog reed. Ja, en toen wisten ze hier later niet waar ze het ding moesten laten. Het stond overal in de weg. De freule had een zwak voor alles wat oud was en ze kocht het ding voor een krats. Waarom wist ze zelf niet, het staat er al jaren.“

„Het geheimzinnige ding!“ lachte Kyra, ze keek nieuwsgierig naar bin-

nen en dan keerde ze met een ruk haar hoofd om naar Bas.

„O, Bas, hoe is het mogelijk! Een heuse oude postkoets! Wat een éinig ding! Ik vind 'm gewoonweg volmaakt en wat heb je die koets prachtig onderhouden!”

„Ik vond het zonde om hem inelkaar te laten zakken,” zei de laconieke Bas, terwijl hij zorgvuldig zijn pijpje opstak. „Tenslotte is er geld voor uitgegeven en je weet nooit es... ze hebben het ding trouwens verschillende keren geleend voor ouderwetse feesten en tentoonstellingen.”

Lon had zich in de postkoets gewrongen en wuifde gracieus met haar bemodderde zakdoek.

„Je dóet het wel in die omlijsting,” oordeelde Kyra. „Zit je prettig?”

„Ruim! Het lijkt wel een kamertje. Romantisch hè?” Lon stapte uit en er was een nadenkende blik in haar ogen. „Zeg, Kyra, weet je wel dat de mensen tegenwoordig dol zijn op postkoetsen? Ik las laatst dat er deze zomer een postkoets rijdt van Garmisch Partenkirchen naar de Badersee, compleet met postiljon. Ik zag laatst kinderen die een klein houten postkoetsje voorttrokken, zoals wij vroeger een autootje meesjouwden en er hupte een heel stel bewonderend grut omheen. Er bestaat zelfs een welluidend postkoetslied, dat zwaar geliefd is, sinds het als inleiding voor de radioreis met de postkoets werd gespeeld. Waarmee ik maar zeggen wil: Het is toch wel een lonend bedrijf om de gejaagde mensheid de romantiek uit de oude doos te verschaffen, waarnaar ze blijkbaar snakt.”

„Daar dacht ik ook juist aan,” zei Kyra eveneens nadenkend en Bas Lom bepaalde zich ertoe heftig aan zijn pijp te trekken en toestemmend te brommen.

Het huis bevatte een verbijsterend aantal kamers, met prachtige antieke meubels en een schat van waardevol antiek.

Aan de voorzijde keek men op het bos uit, aan de achterzijde over de weilanden.

„Het is hier toch zo gek nog niet,” zei Lon tevreden.

„En zelfs in de winter moet het daar de moeite waard zijn.” Kyra ging voorzichtig op de met goudgeel damast beklede sofa zitten. „De oude dame hield van mooie dingen. Kijk maar eens naar de schouw. Heb je ooit zulke beeldige vazen gezien als die twee zwarte porseleinen met goudfiligrain?”

„En de schilderijen zijn om te watertanden.” Lon gleed, voor haar doen behoedzaam, naast Kyra neer. „Waar denk je aan, Kyra?”

„Wel, het gaat natuurlijk toch niet, maar laten we nou eens even fantaseren.” Kyra zuchtte diep en verlangend. „Het huis blijft rustig zoals

het is, lieflijk, ouderwets en voor alles... mooi. Kun jij je dit huis indenken als een soort... ja, een soort buitengewoon pension? De mensen stappen aan het station in de postkoets en via de bosweg rijdt Bas de gasten regelrecht de tijd binnen waarin oudtante Lydia jong was. Dit huis dóet je iets... het heeft een ziel... vroeger vond ik dat een overdreven uitdrukking, maar nu weet ik wat ermee bedoeld wordt. Al deze mooie dingen zijn met smaak en liefde bijeengezocht en ik begrijp nu ook waarom onze moeder hier zo graag logeerde."

"En we zouden het Huize 'Kyralon' dopen, in plaats van 'Het Boshuis', dolde Lon, die al weer te lang ernstig was geweest.

"Klinkt precies als een nieuw merk nylon, zoals Perlon of Orlon. O ja, en Kyra, dan moet Bas voor postiljon spelen!" Bas liep door de tuin en Lon opende het venster. Ze boog zich zo levensgevaarlijk ver naar buiten, dat Kyra haar verschrikt bij haar jas greep.

"Ba... as!" joelde ze. "Kun je een paard mennen vanaf de bok van de postkoets?"

"Jawel. Wou u een ritje maken?" grinnikte Bas. "Waar haal ik een paard vandaan?"

"O ja, een paard! Kyra, we hebben geen paard!" Ze haalde zo schielijk haar hoofd naar binnen, dat het onzacht in aanraking kwam met het raam. "Au... mijn hoofd! Het is vast zo lek als een zeef!"

"Er kan toch heus niets uitlopen, want er zit niets in," troostte Kyra dubieus, ze boog op haar beurt haar hoofd naar buiten.

"Ja, maar Bas, het lijkt me zo enig!"

"Paarden kosten centjes," meende Bas.

"Tja..." zuchtte Kyra. "Bas, ben jij muzikaal?"

Bas nam het sportief op, hij grinnikte en nam het doorrookte pijpje uit zijn mond.

"Ja hoor," zei hij. "Ik kan met één vinger vlot spelen 'Het zonnetje gaat van ons scheiden'. Is dat genoeg?"

"Gevoel voor humor!" ontdekte Kyra tevreden. "Nee, maar ik bedoel meer muziek op de trompet. Het hindert niet of het vals klinkt. Het hoort bij de entourage."

"Waarbij?" vroeg Bas achterdochtig. "Hoor es, ik heb nooit vreemde woorden geleerd maar ik ben er best gekomme. Een roos is bij mij een roos en al die letijnse namen krijg je van mij kedo."

Hij draaide zich resoluut om en wandelde weg. Kyra sloot het raam, ze zei met een zucht: "Een fidele vent, onze Bas. Hij is nog lang het slechtste deel van onze erfenis niet."

Zorgvuldig sloten ze het huis en eenmaal terug bij notaris Witte konden ze bijna geen woorden genoeg vinden om het huis te beschrijven.

Lon ratelde, zoals gewoonlijk, veel erger dan Kyra, die erbij zat met een peinzende blik in haar ogen.

„Nu moeten jullie nog eens iets bekijken,” zei oom Joost, hij wees naar het ijzeren kistje, dat op de tafel stond.

„Sieraden,” verduidelijkte de notaris. „De oude dame wilde dat ik de dingen in mijn kluis zou bewaren. Er is niet zoveel, maar het is waardevol en exclusief.”

De beide meisjes bogen zich nieuwsgierig over de inhoud van het kistje dat voor hen werd uitgespreid. Het eerste wat de notaris opviel, was het totaal ontbreken van hebzuchtig gegrabbel. Gewoonlijk maakte hij het wel anders mee. Ze keken bewonderend naar de fijne, ouderwets gezette sieraden. Lon raakte met een vingertop een granaten stel aan, dat bestond uit ketting, oorbellen, ring en armband.

„Dat zou vorstelijk staan, Kyra,” merkte ze op.

„Ja, misschien wel,” zei Kyra vaag, ze nam met voorzichtige vingers een fijn ringetje op. „Zou dat niet snoezig zijn voor Tina? Voor Merel zou die met diamanten bezette vogel goed passen... daarvoor heet ze tenslotte Merel. Oom Joost, mogen we ze werkelijk hebben of worden ze verkocht?”

„Welnee, als jullie die dingen graag willen houden, dan zie ik geen enkele reden om ze te verkopen,” stelde oom Joost gerust. Kyra legde de sieraden weer in het kistje, ze zei langzaam: „Misschien vinden jullie me overdreven, maar nu ik al die mooie dingen heb leren kennen, heb ik spijt dat ik die oudtante nooit ontmoet heb. Het is eigenlijk een vreemd gevoel van spijt en ook... ja toch ook een beetje het gevoel alsof we er geen recht op hebben om al haar mooie dingen te nemen en alles... alles wat ze bezat.”

Lon keek haar zuster aan alsof ze aan haar verstand twijfelde, maar oom Joost knikte even.

„De oude dame was een gelukkig tevreden mens,” zei de notaris vergenoegd. „Misschien was ze soms wat wonderlijk, omdat ze meer opging in het verzamelen van al die mooie dingen, dan in het gezelschap van de mensen. Ze heeft inderdaad heel veel van uw moeder gehouden en haar dood betekende een slag voor haar. Daarom kregen jullie alles en, beste kinderen, je mag het jammer vinden dat ze nooit moeite deed om jullie te ontmoeten, maar je hoeft nu in ieder geval niet het gevoel te hebben dat je achter de erfenis hebt aangejaagd en de oude dame wilde jullie nooit zien omdat ze de illusie wilde bewaren. Begrijp je dat?”

„Natuurlijk. Misschien zou ze toch altijd het gevoel hebben gehad, dat we het wel om het geld deden of misschien had ze moeder niet

kunnen terugvinden in ons," zei Kyra zacht.

„Nu ik jullie ontmoet heb, kan ik het jammer vinden dat ze jullie nooit gekend heeft," besloot de notaris hoffelijk.

De meisjes kwamen die avond heel laat thuis, nadat ze feestelijk met oom Joost in de stad gedineerd hadden, waarna ze hem naar de trein begeleidden en ieder een tientje kregen 'om een paar gezellige dingen te kopen', volgens oom Joost.

„Om de maand uit te komen," dacht Kyra met een diepe zucht.

Na de feeststemming en het mooie huis dat ze gezien hadden, viel de omgeving hen dubbel tegen. Zodra ze de huisdeur openden omwalmden allerlei benauwde geurtjes hen.

„Wat stinkt het hier toch!" bromde Lon meer oprecht dan vleiend.

„Zou er hier wel eens een raam openstaan? Wat lijkt alles nou armoe-dig, hè?"

Lon had een doordringend stemgeluid en ze wisten nu eenmaal dat af luisteren een geliefde sport van hun ziekelijk nieuwsgierige hospita was.

Het hoefde hen dan ook in het geheel niet te verwonderen dat de kamerdeur opengegooid werd en een vertoornde dame, het hoofd gesierd met krulspelden, en geflankeerd door het keffende Mopsje, tierde: „En wat hadden jullie nou, hè? Zeg nou nog eens dat het in mijn huis stinkt! Nou vliegen jullie eruit, kale juffers!"

Kyra rolde bijna de trap af van schrik, maar Lon greep haar stevig bij de arm. Haar ogen schoten vonken van boosheid.

Wie luistert aan de wand, hoort nog steeds z'n eigen schand, juffrouw Geelman, en het is waar, het stinkt hier eeuwig naar kool, maar wij zullen het niet langer meer ruiken, want de kale juffers gaan naar hun eigen kasteel, waar ze meer dan twintig kamers tot hun beschikking hebben, hun eigen rijtuig, hun eigen juwelen, een overvloed van frisse lucht en... en..."

Ze snakten naar adem, maar gelukkig deden Kyra en juffrouw Geelman dit eveneens, zodat het een ogenblik griezellig stil bleef, want zelfs Mops hield zijn bek.

„Goedenavond," besloot Lon tam, ze nam haar baret af, alsof ze een herenhoed hanteerde en plantte het ding daarna met een forse klap weer op haar hoofd.

Kyra sleurde de opstandige letterlijk achter zich aan naar boven en hun kamer binnen. Ze wilde veilig zijn voordat juffrouw Geelman overtuigend uit haar verstijving zou ontwaken. Daar rolden ze samen snikkend van het lachen op het divanbed neer.

„Wat bezielde je toch, Lon!" bracht Kyra uit. „Ze is in staat tot bittere

wraak.”

„Welnee, ze is geïmponeerd.” Lon begon opnieuw te lachen. „Ons eigen rijtuig... die ouwe brik of de postkoets! Ik zie ons al rijden met Bas vals trompetterend op de bok. O, ik lach me ziek!”

Kyra lachte mee, omdat ze gewoonweg niet anders kon. Lon dartelde als een jolig veulen door het leven, met een totaal en soms ontstellend gemis aan ernst, maar ze was amusant en Kyra kon nooit werkelijk boos op Lon blijven.

Toen ze later hun zitbank omgetoverd hadden in een dubbel divanbed, waarvoor ze de overige meubels allemaal in het gelid langs de muur moesten zetten, zei Kyra met een diepe zucht: „Kind, ik ben doodmoe van alle emoties en de dubbele treinreis, maar die wraaklustige gedaante daar beneden was wél een waardig sluitstuk van de dag. Wat zou ik hier toch ontzettend graag weg willen.”

„Ja, ik ook,” verzuchtte Lon, terwijl ze in bed wipte. Ze gleed in de kussens neer en zat meteen weer rechtop, als een duveltje dat uit het doosje vliegt. „Waarom gaan we eigenlijk niet in dat huis wonen?”

„Omdat...” begon Kyra, ze geeuwde en voelde zich te moe om het Lon allemaal uit te gaan leggen. „Het gaat niet, Lon.”

„Denk er nog eens over na,” ried Lon slaperig. „Als je iets werkelijk wilt, krijg je het best gedaan.”

„Ik wou dat het waar was,” mompelde Kyra, terwijl ze het licht uittrok.

„Dat huis... ik droom er nog van.”

Ze droomde er niet van, maar voor ze insliep was ze nog lang bezig met het huis in de bossen dat ze met z'n vijven gekregen hadden. Wonderlijk genoeg nam het geld een weinig belangrijke plaats in.

Lon sliep al lang, toen Kyra nog bezig was met het verzinnen van plannen, die allemaal om het nieuwe bezit draaiden, maar die ze weer even gauw moest verwerpen, omdat ze onuitvoerbaar leken.

„En toch... en toch...” fluisterde ze koppig. „Ik moet denken, morgen... als ik niet zo moe ben... oom Joost moet me helpen.”

Nadat ze dit besluit had genomen, sliep ook Kyra in.

Dat het Kyra ernst was met haar plannen om met oom Joost te praten bewees ze de volgende avond. Ze had hem ook kunnen opbellen, maar ze schreef hem een keurig briefje, waarin ze hem vroeg of ze zaterdagmiddag een bezoek mocht brengen, omdat ze iets belangrijks met hem te bespreken had, waarop oom Joost even plechtig antwoordde: „Waarde nicht, je bent tante en mij van harte welkom, maar mijn telefoonnummer is nog altijd hetzelfde bekende, dat je zo vlot kunt draaien. Met spanning zien we je geëerde bezoek tegemoet.

Je liefhebbende oom Joost."

Lon sloeg natuurlijk dubbel van de lach en vond dat Kyra had gekregen wat haar toekwam.

Lon keek op de bewuste middag op haar horloge, ze spoorde Kyra aan: „Als je de trein van tien over twee wilt halen, mag je je lunch wel bekorten."

„Goed, ruim jij dan even op?" vroeg Kyra. „Zeg, zou oom Joost begrijpen waarom ik beslag kom leggen op zijn zaterdagmiddag? Misschien is tante Tine me niet erg dankbaar dat ik juist op hun vrije middag kom."

„O, die is nogal gemakkelijk," troostte Lon. „Nou, kind, moge je zending het gewenste resultaat opleveren. Hoe zeg ik dat?"

Kyra schoot in haar jas, greep tas en handschoenen en waarschuwde: „Denk er nou om dat je van mijn afwezigheid geen gebruik maakt om ruzie met Geelman te krijgen. Ze staat gewoonweg op het punt om ons eruit te wippen en jij kunt nu wel schermen met ons 'kasteel', maar als oom Joost niet wil of kan meewerken, dan zul je toch hier moeten blijven wonen."

Lon beloofde dat ze braaf zou zijn en Kyra vertrok haastig. De reis was maar kort en ze vond oom Joost en tante Tine met de thee op haar wachten. Ze vonden het kennelijk genoeglijk dat ze bezoek kregen. Tante Tine vroeg honderd uit en Kyra zat toch eigenlijk niet erg op haar gemak. Ze had nog zoveel te bespreken met oom Joost en ze kon toch ook niet onbeleefd zijn. Oom Joost keek zijn nichtje eens nadenkend aan, dan grinnikte hij geamuseerd.

„Nou, meisje, kunnen we hier bij de haard confereren?" vroeg hij genoeglijk. „Of mag Tante Tine het niet horen? Dan vertrekken we naar mijn kamer en steken daar de gashaard aan."

„O, maar ik ben dol nieuwsgierig," bekende Tante Tine. „En dan, Kyra weet wel dat ik graag voor advocate fungeer als dat nodig is."

„Laten we maar gezellig hier blijven," besliste Kyra, ze boog zich voorover en zei langzaam en duidelijk: „Vinden jullie dat ik in staat zou zijn een bedrijf te voeren?"

Tante Tine hapte naar adem, maar oom Joost vroeg kalm: „Wat wou je gaan doen? Een kuikenfarm oprichten?"

„Och, natuurlijk niet!" Kyra schoot in de lach. „Ik wou een pension beginnen, geen gewoon pension, maar een stijlvol ouderwets geval en de postkoets wou ik ook exploiteren. Ja, dat is eigenlijk alles."

„Mag ik komen logeren?" vroeg Tante Tine, met luchtig voorbijzien van de zee van moeilijkheden die er lag tussen Kyra's woorden en het eventueel ontvangen van gasten.

Oom Joost stak omzichtig een nieuwe sigaar op en door de rooksluier heen keek hij zijn nichtje goedkeurend aan.

„Lieve meid, ik prijs je ondernemingsgeest en ik kan me voorstellen dat je snakt naar afwisseling en een beetje royaler leven, maar ik zou toch wel eens willen weten hoe jij je dat had voorgesteld.”

„Nou, dat huis...” begon Kyra aarzelend. „Ik vind het afschuwelijk om het te verkopen en Lon denkt er net zo over.”

„Ja,” zei oom Joost laconiek. „Dat kan best zijn, maar jullie hebben het huis en de rest met z’n vijven geërfd en helaas zijn jullie allemaal minderjarig. Opbrengst van de erfenis, waarin jullie dus ieder voor een vijfde deel gerechtigd zijn, wordt netjes voor jullie belegd.”

„Dat begrijp ik wel.” Kyra’s stem werd ongeduldig. „Dat is dan hetzelfde als met het andere geld van ons en dat is maar een beetje, waarmee je niets kunt beginnen. Is er nou geen enkele mogelijkheid om te zorgen dat Lon en ik het huis als pensionbedrijf mogen exploiteren? Kunt u er niet eens met de notaris en oom Lex over praten?”

„Zo’n bedrijf is natuurlijk lonend,” kwam tante Tine’s stem, ze keek even op van de trui, waaraan ze ijverig zat te breien.

Oom Joost verzonk in een diep gepeins. De sigaar was bijna op en tante Tine had geruisloos voor koffie gezorgd, toen hij zich ten slotte bleek te herinneren dat Kyra muisstil naast hem zat weggedoken in een fauteuil.

„We zouden allereerst moeten bewijzen dat de exploitatie zo rendabel zou zijn dat het ook in het belang van de drie jongeren is, dat de contentanten voor dat doel benut worden,” zei oom Joost nadenkend. „Dus in principe zouden we eerst moeten beginnen met een begroting van de exploitatierekening over te leggen. Je begrijpt zelf wel dat een en ander tijd zal vergen. Ik moet het eerst met oom Lex bespreken en met mijn accountant. Als dat eventueel tot goede resultaten mocht leiden, dan zouden we een verzoekschrift aan de kantonrechter moeten indienen om toestemming te krijgen voor de belegging van de contentanten in het bedrijf dat jij wilt beginnen, omdat de belegging afwijkt van de wettelijke voorschriften waaraan een voogd gebonden is. Die toestemming heb ik dus beslist nodig. Ja, en nu kunnen we met z’n allen overtuigd zijn dat het dik in orde is met die toekomstige exploitatie, maar als de kantonrechter afwijzend mocht beschikken, kun je het hele plan rustig uit je hoofd zetten.”

„En als het nou wel in orde komt?” Kyra liep maar meteen stevig op de geschiedenis vooruit. „Zijn we dan klaar? Ik bedoel, kunnen we dan zo maar in het huis trekken en advertenties zetten en de V.V.V. inschakelen?”

Oom Joost schoot bulderend in de lach, zodat tante Tine hem verontwaardigd aankeek.

„Je hoeft helemaal niet zo gek te doen,” zei ze gedecideerd. „Want ik zou het rustig zo doen, hoor. Waarom eigenlijk niet?”

„Omdat je direct aan alle kanten herrie zou krijgen.” Oom Joost grinnikte. „Jij bent zo onpraktisch als het om administratieve dingen gaat. Om maar even op te noemen: De meisjes hebben de Kamer van Koophandel nodig. Het bedrijf heeft een vestigingsvergunning en een naam nodig. Verder zal de Horeca ook nog wel een stevig woordje meespreken. Als ik goed ben ingelicht, moeten ze om te beginnen een aantal vaste gasten hebben als hun pension als zodanig erkend wil worden. Waar maken we ons overigens druk om? Voorlopig bestaan er alleen maar vage plannen en de rest komt dus later wel. Ik zal eerst maar eens met oom Lex gaan praten.”

Lon trok een lang gezicht toen ze Kyra's relaas hoorde. Ze had beslist niet verwacht dat er zoveel gedoe zou vastzitten aan het luchtig geopperde plan en ze verzuchtte dat het toch maar een ramp was om 'minderjarig' te zijn.

„Er zal dus wel niets van komen,” zei ze pessimistisch. „Adieu, lief kas-teel! De weg naar jou toe zit boordevol voetangels en klemmen, zoals denkbeeldige rekeningen en 'nee'-schuddende kantonrechtters. Enfin, we hebben ons best gedaan en voor de rest moeten we het nou maar afwachten.”

Intussen hadden ze het, zoals later bleek, toch te somber ingezien. Oom Joost had inderdaad wel veel goeds gezien in Kyra's plannen en als hij zijn schouders eenmaal ergens onderzette, dan deed hij het met de inzet van heel zijn persoonlijkheid. Oom Lex, die zich gewoonlijk nogal gemakkelijk neerlegde bij de besluiten van oom Joost, was eerst niet zo bar enthousiast, maar de overtuigende begroting van de exploitatierekening, een zeer degelijk stuk werk, werd ernstig bestudeerd en overtuigde hem van het tegendeel. Toen ging het verzoekschrift op de post en Kyra vond het wachten op de uitslag net zo zenuwslopend als het wachten op de uitslag van een examen. Lon trok er zich, als gewoonlijk, weinig van aan. Tot Kyra op zekere dag een telefoontje kreeg van oom Joost, waarmee hij haar, niet zonder trots, mededeelde dat de toestemming toch verkregen was.

„Dus nou kunnen we gaan werken!” jubelde Kyra. „O, wat een heerlijkheid, oom Joost!”

„Ja,” zei oom Joost laconiek. „We hebben het erdoor. Als je maar weet dat je lang niet alles mag doen wat je wilt. Ik blijf de grote baas en de man van het geld, snap je? Het kan me geen cent schelen dat je

zogenaamd handelsbevoegd bent. Mijn accountant en ik houden je in het gareel."

Kyra proestte het uit. „O, oom Joost, u betreurt het geloof ik nou al dat we ‘losgelaten’ worden. U zult zien dat het een succes wordt. U bent er nou toch wel van overtuigd, net als die sympathieke kantonrechter, dat er geen één pension tegenwoordig noodlijdend is en dat zo’n prachthuis als het onze natuurlijk een goudmijntje wordt."

„Hmmm..." bromde oom Joost, die hetzelfde gevoel had als een vogelpapa moet hebben als hij zijn jongen voor de eerste maal klapwiekend op de rand van het nest ziet zitten. „Ik kom morgenavond even naar jullie toe om de zaken te bespreken."

Oom Joost werd de volgende avond door twee stralende ‘zakenvrouwen’ ontvangen.

„Nou komt de administratieve rompslomp pas," zei Lon, ze keek met ontzag naar de tafel vol papieren en formulieren.

„Ja, en dan nog een belangrijk onderwerp van gesprek," oom Joost keek zijn beide nichtjes doordringend aan. „Ik zorg zelf voor het aannemen van een kracht die jullie kan helpen, een die er verstand van heeft. Jullie kennen nog niet de letter a van het pension-alfabet. Dienstmeisjes mogen jullie voor mijn part aannemen en ik ben blij dat die ouwe trouwe Bas Lom daar ook ronddoolt, die kent de omgeving en het huis precies."

„Dus we staan zwaar onder controle," Lon trok een lang gezicht. „Verbeeld je, oom Joost, dat die ‘hulp’, die u voor ons uitzoekt, er vandaag of morgen met onze kas of kostbaarheden vandoorgaat!"

„Die dreigementen doen me niets, kindje," oom Joost lachte vrolijk. „Laat dat nou maar aan je oude oom over, hè? De zaak zit op deze manier muurvast inelkaar en ik ben nog niet zo onnozel om twee jonge dingen alleen de vrijheid te geven. Ik sta er borg voor dat je een prima kracht krijgt, die voor honderd procent betrouwbaar en flink is."

„Wat een geluk dat Kyra boekhouden heeft geleerd," Lon zuchtte ervan. „Daar hoeft ik me gelukkig niet mee te bemoeien. Ik zal de accountant wel van thee en koffie voorzien, telkens wanneer u hem op ons dak stuurt. O ja, oom Joost, mogen we onze betrekking al opzeggen? Er valt toch zo ‘t een en ander te regelen."

„Dat doen Kyra en ik wel," besliste oom Joost. „Kijk nou maar niet lelijk en blijf nog een paar maandjes werken, dan loop je ons tenminste niet voor de voeten. Je zegt zelf dat je het allemaal aan Kyra overlaat voorlopig. Je leert gauw genoeg als jullie daar eenmaal zitten en de laatste maand voordat jullie gaan verhuizen kun je ook vrij nemen."

„O, wat fijn... we beginnen een bedrijf!" galmde Lon, het klonk sarcas-

tisch. „Wat mogen we nou eigenlijk wel?”

„Verstandig zijn,” zei oom Joost ongewoon ernstig. „En eerst eens tonen dat je het aankunt. Een klein kind moet ook aan de hand leren lopen.”

Kyra mengde zich niet in het geredekavel. Ze wist wel dat oom Joost gelijk had en dat hij het goed met hen meende. Het was toch prachtig dat hij kans had gezien om hun wensen in werkelijkheid om te zetten. Nu moesten ze immers laten zien wat ze waard waren en dat, samen met het afwisselende werk en de mooie omgeving, lokten haar sterk aan. Op de achtergrond was toch altijd oom Joost om de helpende hand toe te steken als het mocht misgaan.

HOOFDSTUK 3

‘Het Boshuis’ zou binnenkort zijn gastvrije deuren openen voor het publiek. Ofschoon de onvermoeibare oom Joost praktisch de hele organisatie op zich had genomen en Kyra hem dapper hielp, voelde Lon zich verplicht om te zeggen: „Als ik geweten had dat er zo machtig veel aan vastzat, had ik er niet op aangedrongen.”

„Dat jok je doortrapt,” zei Kyra laconiek. „Jij wordt alleen maar moe van de verhalen over onze moeite. Je weet nog niet half hoeveel instanties we samen afgedraafd hebben.”

„Je hebt nog gelijk ook,” zei Lon lachend. „En in plaats van zondag nou eens rust te nemen, ga je de kinderen in Den Haag bezoeken. Nog een geluk voor jou dat ze allemaal daar zitten, want anders kreeg je het nooit klaar op één dag. Het lijkt me toch al onbegonnen werk.”

„Ach, misschien kan ik ze alledrie mee uitnemen,” Kyra’s ogen waren zacht en peinzend. „Ze moeten de band blijven voelen, Lon.”

„Ik hoop dat die band op den duur nooit gaat knellen,” merkte Lon op. Kyra sprong op, de zachte ogen waren opeens twee poeltjes boordevol onrust en boosheid.

„Wat vind ik dat een lelijke opmerking, Lon! Als jij er zo over denkt!”

Lon haalde de schouders op en drukte haar zusje weer in haar stoel neer.

„Ik zeg het toch voor jezelf, lief sufferdje,” zei ze ongewoon zacht.

„Dat je dat nou niet wilt inzien. Die kinderen hebben het stuk voor stuk heerlijk getroffen met hun tehuis, geen spoortje van de boze familie die hen als stiefkindertjes behandelt. Je bent razend jaloers, dat begrijp ik. Leer toch eens om ze min of meer los te laten, Kyra.”

„Nooit!” Het woord sneed door de kamer. „De kinderen horen bij ons